

Специално приложение на ЛЕЧИТЕЛ®

ЗА ЗДРАВЕТО НА ОБЩЕСТВОТО

— Политика и медицина —

СИФИЛИТИКЪТ, КОЙТО СПАСИ БЪЛГАРИЯ

Атанас ЦОНКОВ



Това заглавие вероятно ще озадачи мнозина, а може би и да възмути разни експерти по медицина, или по история, или... Впрочем трябва да си призная, че до неотдавна имах бегла информация

за 28-ия американски президент Удроу Уилсън и в моята работна програма за поредицата „Здравето на безсмъртните“ бях предвидил само трима президенти на САЩ: Линкълн, Кенеди и Рейгън. Сега се наложи да изоставя тази тройца, защото Уилсън – неговата професионална, здравна и историческа съдба – просто крещеше за намеса. За вдигане на завесата, зад която се спотайват безценни истини.

Идеята за това есе дойде след плодотворната кръстоска между историята на България, историята на сифилиса и личната история на 28-ия американски президент, първият ръководител на САЩ с научна докторска степен (по право).

Ще се опирам основно на три информационни източника: 1. Уикипедия 2. скорошната публикация във в. „Стандарт“ (от 4 декември 2020 година) и 3. книжката от 1926 г. „Гениалните сифилитици“ на Брунолд Шпрингер.

Някому може да се стори, че това са далечни и несвързани обекти, но тъкмо този случай (с трите фактора!) иде да потвърди още веднъж ефективността на всяка интелектуална дейност, която се съобразява с моя закон (или постулат), че „Връзките между нещата (често) са по-важни от самите неща“.

Колко малко, колко слабо познаваме собствената си история. Това се отнася и за мен, който от малък обичам да се ровя в миналото на България, да го опознавам...

Както Европа не знае, или просто не признава, че Тервел е спасил нашия континент от нашествието на дивите ислямски орди, така и ние, българите, общовзето не знаем за едни от най-значимите моменти от българската история – когато докторантът по право, 28-ият американски президент, сифилитикът Удроу Уилсън, като участник в Парижките преговори за прекратяване на Първата световна война и сключване на Версайския договор, в буквалния смисъл на думата спасява България, като отказва да приеме хищническото искане на Гърция, Сърбия и Румъния за подялбата между тях, кажи го, на цялата тогавашна българска територия...

Историята, както се казва, е голям учител, ала човечеството е малък, слаб, нищожен ученик. Затуй е той мъченик!

С извинение – римата сама се наложи...

Според д-р Тотко Найденов в предизборната си кампания Уилсън е „станал безсрамен лъжец“ – демагогски издига лозунга: „Да изберем мъжа, който иска

Този текст гоиде неочаквано и непредвидено в цялостната програма на поредицата „Здравето на безсмъртните“. Той налага да формулираме том III от поредицата по нов начин – този том ще включва петима световноизвестни политици със спорна здравна проблематика: 1. Тутанкамон (Египет) 2. Уилсън (САЩ) 3. Хитлер (Германия) 4. Георги Димитров (България) 5. Уинстън Чърчил (Великобритания) и вероятно ще излезе от печат до края на 2021 година!

Излишно е да казвам предварително, че особено интересни, сензационни и практически полезни за днешните терапевти и пациенти са есетата за Тутанкамон, Хитлер и Георги Димитров.



Удроу Уилсън, юни 1920 г., Белият дом.
Президентът отново е заел работния си стол след претърпения инсулт

да запази синовете ви от войната!“ Всъщност д-р Т. Н. преобръща наопаки най-същественото качество на Уилсън – целенасочените му усилия (известни като „14-те точки“) да се създаде нов световен ред, без военни конфликти, а тези му опити са оценени даже от Нобеловата институция...

Още две-три години след смъртта на Уилсън излиза първата подобна енциклопедия „Гениалните сифилитици“ от Брунолд Шпрингер.

Вероятно авторът ѝ не е могъл да се ориентира в биографията, идеите и делата на Уилсън и пише, че неговото здраве му е попречило да формулира една стойностна политическа програма, известна като „14-те точки“. Обаче Нобеловият комитет този път е проявил необичайна за него прозорливост, оперативност и обективност и присъжда (1919 г.) на Удроу Уилсън Нобеловата награда за мир.

А фактът, че идеите на Уилсън не се

възприемат от действателните политици говори за тяхната консервативност и агресивна философия, а не за грешка в неговата гениална програма за омиротворяване на света.

За съжаление, данните за здравето на Уилсън от детството до тежкото му боледуване по-късно са оскъдни.

Обаче дори това, което е известно, свидетелства, че най-вероятно е страдал от сифилис, без да става ясно дали се отнася за вродена или придобита зараза.

Въпреки че темата на този текст е здравето на 28-ия американски президент, аз започвам с общественно-политическите изяви на Уилсън, защото в разработената от мен класация за човешките зависимости на престола стои **властолюбие**. За втората позиция кандидатстват и се

конкурират хазартът, сексът, алкохолът!... После иде ред на: наркотиците, на колекционерството, изкуствата, книгоманията (помните ли Дон Кихот?), чревоугодничеството и пр.

За връзката на здравето, страстите („страсти-красти“, по израза на Максим Горки) или наркозависимостите ще стане дума по-нататък.

За здравните проблеми на Уилсън до първия му инсулт (25 септември 1919 година) и само седмица по-късно – втори инсулт, се знае твърде малко:

Имал е проблеми с високото кръвно налягане (зад което стои атеросклерозата и зад която в този случай според мен стои си-фи-ли-сът), смущения в паметта, епизодични припадъци, които не могат да се нарекат епилептични, лесно се просълзява, сам говори за хроничното си главоболие, което – било от незнание, било от запазване в тайна на диагнозата – никъде не отдава на сифилиса...

Различни информационни източници през годините посочват различни болестни симптоми, синдроми и идиопатични диагнози спхождали Удроу Уилсън: зрителни смущения, парализа на лявата половина на тялото, нервно изтощение, прекалено слаб дори да се подпише, стомашно-чревни оплаквания, хипертония, слабост в дясната ръка, внезапна загуба на зрението на лявото око, изтръпване и неврит на пръстите на ръката, сериозна мозъчно-съдова болест, пристъпи на тежко главоболие, разтърсваща кашлица, висока температура, диария, повръщане, илюзии за величие, напредваща атеросклероза, говорни смущения, разплаввал се пред хората, пълен нервен срив...

Един бъдещ биограф на Уилсън ще има какво да открива, уточнява и интерпретира от битието на този мистериозен американски президент.

Само в рамките на втория си президентски мандат Уилсън получава два инсулта. Вторият инсулт (2.10.1919 г.) го изважда от строя и е едно доказателство, че **властолюбие** е най-мощната човешка мания, зависимост, слабост, страст... В подобни случаи президентските функции следва да се поемат от вицепрезидента, това не се случва. Съпругата на Уилсън анонимно се заема с неговите президентски задължения и тази сензационна, уникална авантюра в цялата история на световната политика продължава повече от година, до края на втория президентски мандат на Уилсън – 1921 г.



Маргарет - дъщерята на Удроу Уилсън

За жалост, по редица причини бях възпрепятстван да получа достоверна информация, ако такава съществува, за здравния статус на родителите и прародителите на Уилсън, на неговите евентуални братя и сестри, на двете му съпруги, както и на децата му... Това без съмнение би улеснило и подобрило моите проуч-

(Продължава на стр. 16)

СИФИЛИТИКЪТ, КОЙТО СПАСИ БЪЛГАРИЯ

(Продължение от стр. 14)

вания за здравето на 28-ия американски президент. Това би помогнало за по-ефективно диагностиране и лечение не само на собствените му биологични наследници (внуци и правнуци), но и безброй хора по земята, страдащи от сходни на неговите здравни „болежки“, особено на сифилитичната зараза, която не само не е изчезнала след появата на пеницилина, но често се променя, подобно на вездесъщия коронавирус-19 и понякога, както през 2017-2018 година новозаразените от бледата спирохета, която според мен покоси и президента Уилсън, се удвои за една година!? (Виж „Сифилистът е тук“ – бр. 49/2017 г. или в сайта на „Лечител“ - <https://www.lechitel.bg/page.php?id=11>)

Мегапроектът на Уилсън за омиротворяване на света след Първата световна война е известен като „14-те точки“. Макар тази програма да изглежда като романтична и даже като утопична идея от по-ранни времена, тя е рационална, обоснована – тя няма алтернатива! Уилсън просто е изпреварил времето, защото тя и днес е актуална, разумна, смислена. Уилсън настоява за нова дипломатия между държавите – пряка, аргументирана, реалистична и справедлива, както и за мир след Първата световна война, който да

милиона.

В последна сметка не само Франция ламтеше да си отмъсти на своя политически и военен враг Германия. По-малките победители като Сърбия, Гърция и Румъния също отвориха алчност да погълнат омразната им България. България трябвало да им отстъпи твърде едри късове от своята територия: Сърбия искала да си присвои Видин, Белградчик, Кюстендил, Петрич, **вкл. и София**. Гърция – ламтяла „само“ за българското Беломорие, земите между устията на Места и Струма, **вкл. и гр. Бургас**, а Румъния вече се виждала като господарка на българската златна житница – Добруджа, **вкл. и Русе**.

Уилсън изоставил мекушавата дипломатическа традиция и на Парижката мирна конференция заявил, че ще се оттегли от преговорите, ако те застрашават древна България да изчезне от географската карта.

По-късно и френският президент Клемансо, най-твърдият опонент на Уилсън, а и неговият генерал Бош прогнозира (Кажете го 100% ясновидство!), че Версайският и Ньойският договори (тези крайни продукти на Парижката мирна конференция): „Това не е договор, това не е мир, а примирие за 20 години!“ и се оказаха точни нострадамовци, защото и за слепите бе очевидно, че притиснати до стената,

поставени в невъзможност да изпълняват подписаните договори, да изплащат непоносими репарации – в пари и натура, победените (Германия, България и т.н.) нямаха друг избор, друг изход освен реванша. Освен да започнат най-кръвопролитната война в човешката история...

За допълнителните фактори, мотивирали началото на тази изстребителна война, не е нужно да говорим тук.

И ето – пак политика, пак войни!... Проектът на Уилсън целеше да се създаде Общество на народите. И такава общество бе създадено като нежелано от политиките отроче и затова то скоропостижно се саморазруши. Някой някъде бе забелязал, че само една държава е видяла полза от това ОН (Общество на народите) – и това беше... България!

Някой късоглед би рекъл „Нерде Ямбол, нерде Стамбол“ – къде

е здравето на Уилсън, къде е ОН? Къде е тук връзката, ако все пак тук има връзка? Има!

Заради тази невидима връзка се залових за темата или проблема.

Заради сифилитичната диагноза на Удроу Уилсън, която някои биографи все още подлагат на съмнение.

1. Ако се доберем до достоверна информация за здравето на Уилсъновия род, ще намерим още подкрепа на казаното.

2. Ако се доберем до надеждни данни за боледуването и лекуването на Уилсън

през последните 3-4 години от живота му, там ще попаднем на още факти, които подкрепят моята хипотеза-теория!

3. Ако (Дано, обаче едва ли!) е извършена аутопсия на починалия Уилсън - това б и било най-надеждната обосновка на неговата основа диагноза **си-фи-ли-ст!**

4. Ако американската администрация и живите наследници на Уилсън решат да ексхумират тленните му останки, това ще е още една възможност да се сложи точка над И-то (i) относно сифилитичната болест на Уилсън.

От десетките велики личности от миналото, чиято ретродиагностика съм проучвал, а и стотиците такива знаменитости (поети, художници, музиканти, пълководци,



Статуя на Удроу Уилсън пред гарата в Прага

политици, религиозни лидери и пр.), които са диагностирани в германската поредица „Гении! Лудост! Слава!“, се налага изводът, че понякога, впрочем твърде често, сифилитичната инфекция (подобно на туберкулозния бацил), действа като благотворен стимулатор, активатор, оптимизатор на човешката креативност... Доказателствата се съдържат в енциклопедията „Гении! Лудост! Слава!“, така и в моята поредица „Здравето на безсмъртните“, която хвърля обилна светлина върху някои тъмни ъгли от здравното битие на подобни световни имена: Гоя, Бетовен, Шекспир, Толстой, Ван Гог, Балзак, Гюте, Айнщайн и пр., и пр.

Оставям на бъдещите историци, медици, биографи да проникнат в дълбоката тайна – защо например бледата спирохета превръща Ленин в световен убиец на милиони невинни жертви в името на (мегаломанията!) Световната пролетарска революция, а същата Трепонема палидум (другото име на сифилитичната бактерия) подтиква по същото време Уилсън да формулира своите „14-те точки“ и с тази програма да воюва за създаването на ОН (впоследствие – ООН!) като инструмент за омиротворяване на човечеството, за постигането на мир, справедливост, благоденствие на колкото може повече индивиди от вида Homo sapiens („**разумен човек**“), който все още, дори през XXI век – се държи предимно като **неразумен, неадекватен**, тоест като **потенциален самоубиец**.

А един от моите герои – Франсиско Гоя го беше казал по-кратко и безпоощадно точно: „**Нещастно човечество, ти самó си си виновен!**“

Според „Гениалните сифилитици“ Уилсън се бил провалил в битката за нов световен ред, защото болен... Според мен той не е успял да постигне политическите си цели, защото, както вече подсказах, бил изпреварил времето си със 100-200 години. Защото човечеството все още е спяло своя хилядолетен сън и не било

способно да оцени предлаганата от Уилсън програма („14-те точки“), която гарантирала мир и благоденствие за всички народи... Имало, а и досега има тъмни сили в обществото, които виждат начин да се облагодетелстват само чрез войни и конфликти между държавите.

За утеха на гения Уилсън бил удостоен с Нобелова награда за мир, а милионите хора останали със своя блян за благодатен мир.

Уилсън изглежда е преживял в мрак и страдания последните си три-четири години, за които широката публика няма надеждни данни.

На този свят няма ненаказано добро.

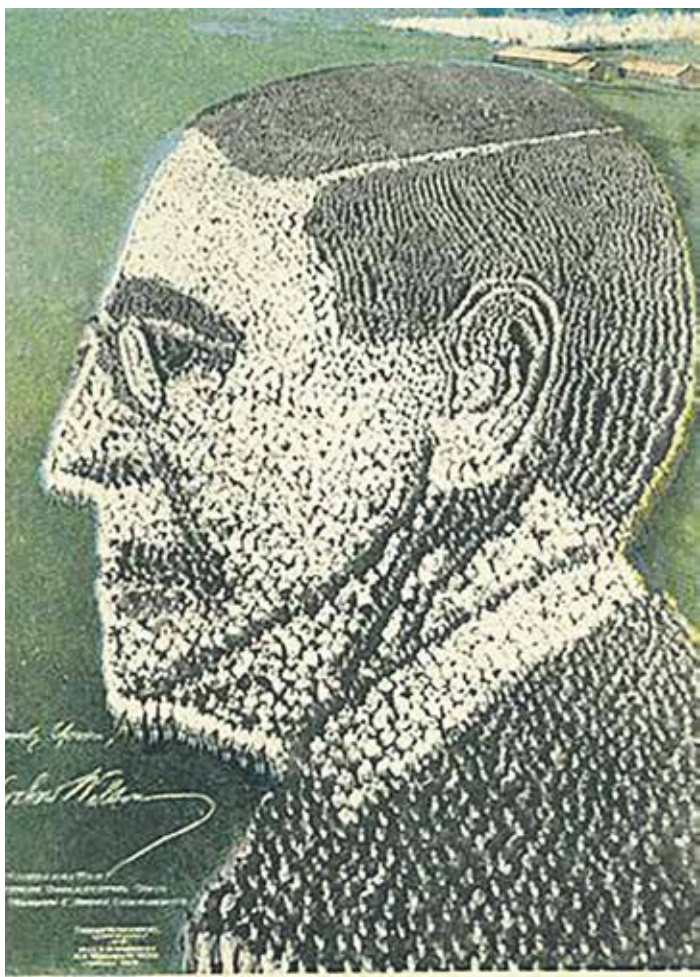
Тъкмо през същите 3-4 години колежата му по пост (държавна глава) и по сифилитична диагноза лидерът на съветска Русия Ленин боледува тежко, преживява три инсульта, но в кратките паузи на ремисия продължава да твори зло - Гражданската война в Русия и купища преврати по света в името на „Световна пролетарска революция“, каквото представлява и братоубийственото Септемврийско въстание у нас през 1923 г.

Двамата изключителни умове напускат този свят почти едновременно през 1924 г.

Все пак е очевидно, че някои велики сифилитици притежават, проповядват и предлагат наистина, може да ги наречем и утопични, и маниакални, но... глобални идеи за света, само че някои от тези идеи са креативни и благородни, а други – разрушителни.

Напоследък български прокурори и следователи, вкл. и главният прокурор, лансираха идеята да се издигне в София паметник на Удроу Уилсън. Вестник „Лечител“ също подкрепи тази великолепна идея, като смятаме, че някой от новите софийски квартали освен паметника може да приеме и името на Удроу Уилсън, а защо да не се издаде и пощенска марка с лика на този миролюбец и българолюбец.

(Продължава на стр. 17)



Жив портрет на президента, създаден от 21 000 войници през 1918 г.

направи невъзможни бъдещите, следващите войни! Уви! Не го чуват нито американските му колеги, нито водещите европейски държавници от Великобритания и особено от Франция. Като победители те искат не само да притиснат до крайност победените (Германия, България и пр.), но да ги ликвидират... Това вече е очевидно залагане на барута за избухване на Втората световна война, която естествено не закъсня, само че отне няколко пъти повече човешки животи (общо – към 60 милиона) отколкото Първата – около 15

КОЛОНКАТА НА РУМЕН СТОЯНОВ

ПОМЕН И ВЪЗХВАЛА



Омръзна ми, а едва ли само на мен, да слушам лицемерни/плиткумни бръщолевичи у кого ли не и най-повече у особи, за които предполагагаме, че са политико-управленската

ни върхушка: българи ще се върнат от чужбини щом тук запечелят доста по-яко, сега не са мотивирани да го направят, блаженият Запад дава къде-къда по-големи пари. Тъй като из него живях годинчета осемнадесет, позволявам си да предполагам, че имам някакъв тамошен поглед към българските работи.

Една от вносотиите, които ни осениха, чак заляха, удавиха щом демократяхахме, па демокретеняхахме, бе мотивирам, мотивиране, мотивираност, мотивиран. Четирисъставият следва да го разбираме съвсем кратинко и простинко: мотивиращи са парите, парите, парите и пак они. С тоя уж обективен начин най-често прикриваме комай незаситима лакомия за платежни знаци, оправдаваме, насърчаваме своите деца и внуци за бягството им от България: как няма да я загърбят, щом не са мотивирани. Подир славния и героичен, па епичен, римувач с еротичен, 10-и в овцеството ни бръмна с такава сила лафтът за мотивацията, че сякаш до тогава изобщо не е съществувала, ето защо нека се озърнем надирка.

Още преди Освобождението наши младежи следват в западни висши училища. А след 1978-а броят им нараства скоком. Ония будни, жадни за познания момци, девойки мигар били са незрящи, не са ли виждали какви доходи ще изкарват, ако дипломирани, а някои с докторат, останат в Германия, Италия, Австро-Унгария, Франция? Как, как доктори по стопански науки не са проумявали какви заплати ги чакат там и тук, че се завръщали? Нима иженарицаемата мотивираност не е тогава съществувала, е ли присъща единствено на Еврогейския съюз?

Защо, защо мъже като Буров идвали в изостаналото си отечество да газят калищата и гълтат прахоляците на мижавата

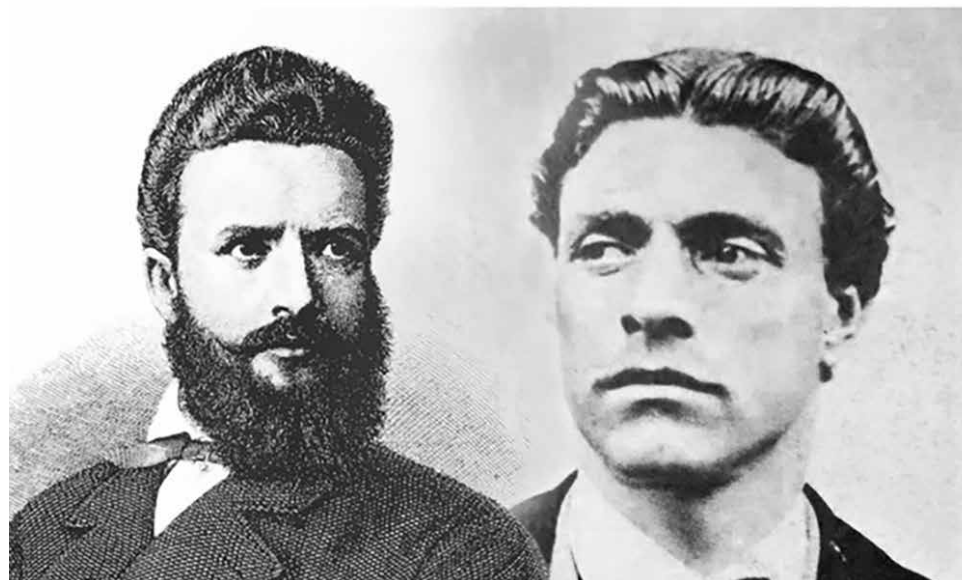
столица? Няма ли е за тях мотивация, че драговолно, и то бидейки висшисти, напуснали Прага, Рим, Париж, Лондон, та предпочитали София? Нищо подобно, били са яко, несъкрушимо мотивирани, само че оная тяхна мотивация не прикривала, както е днес, ламтеж за обилни пари, а ги движела

любов към родината

и неудържим устрем да отдадат придобитите знания за добруване на отечеството. Сега на жаждата за пари прибулващо й викаме мотивация, но тогава бивала разбирана като дълг към народа. Техният възрожденски порив още звучал на *ползу роду*, а днес монетно дрънчи на *ползу джобу*. Тая сатанинска замянка не падна

пари, ка щяло да не жънем бури, сиреч изобилни бягства от родината (където ми е добре, там ми е отечеството).

Не говоря за събития далеч от мен. През 1901-а русчуклийката Анастасия Ииева, бъдеща моя баба по баща, завършва в Брюксел модно дизайнерство и вместо да си уреди там животеца, завръща се в милодрагия роден край, та става директорка на Пансиона за благородни български девизи в Одрин. Разправяла ми е, че из града ходела с двамина телохранители арнаути, може да бъде видяна по снимки в Народната библиотека. В Музея на образованието, Габрово, има четири пресни-мъка на чуждестранни дипломи: нейната, моята (Хавански университет), на моите синове Момчил и Преслав (архитектура и музика в Университета на град Бразилия):



Защо Христо Ботев и Васил Левски не са избрали да останат в чужбина, а са се върнали?

от небото, а я подготви, дълбоко вкорени овцеството като цяло, внушавайки у подрастващи, подрасли, че интереса клани феса, благородното социалистическо съревноваание (отличник в производството, кът на първенците и т. н.) бе низвергнато, а вместо него въдворена царица Парица. В Свещеното Писание четем: „който сее ветрове, ще пожъне бури“, та всячески, настъпателно бе посят неозаптим глад за

четирима завърнали се. Два бразилски университета ми предлагаха да остана в тях на работа, взех, че не приех, що така?

В чудното село Драганово и до сега е обитавана хубавата къща на д-р Атанас Ненов, завършил медицина във Виена и отдал се да лекува съселяни, в това число и мен, помня го добре, яхнал колело и захапал цигара, поменавам го с благодарност, защото е обродил сестра ми и мен.

Д-р Ненов не само се прибрал в България, и то и в родното село, а и довел съпруга австрийка, която роди две дъщери, па сякаш то е малко, довел австрийска прислужница, тя отима три деца, двама сина и дъщери от баща българин. Да, прибирали се редови нашенци, но да ги оставим и погледнем нагоре.

Защо Ботев Огненогласният оставил Русия, Румъния и се за винаги върна в България? Дякон Игнатий, с мирско име Левски, нямаше ли да му е по-спокойно, по-хубея в Румъния, Сърбия, защо, защо и он се завърна: в България, а чрез нея и във вечността? Какви бяха мотивациите на хилядите поборници, сред них пращадювия ми брат Керчо Илиев, четник Филип Тотюв и опълченец, името му стои отлято с бронз в русенския Възрожденски пантеон? Как у безброй българи ония за на ползу роду била е недосегаемо висока, че не мърсяло настоящето мерзко на ползу джобу? Щом издигнахме върховенството на менелюбивата мотивация, да не забравяме, че тя е подбутнала Юда Искариотски да предаде Всеспасителя Богочовек Иисус Христос. И как свършва тая платена мотивация? Издателят целувач захвърля своята звонкова мотивация – тридесет сребърника - и се обесва. Кончина свръхпоучителна и преращаща отново при кръстопътя на ползу роду или на ползу джобу, а същевременно припомня и библиейското „който сее ветрове, ще пожъне бури“, в нашия случай равнозначно с „който сее основополагащо парични мотивации, ще пожъне обезлюдена България“.

Нека бъда искрен до край: постановката ние тукашняците да създадем условия за обилно плащане и едва тогава да рукнат насам сегашни гурбетчии, съвсем пряко и никак косвено значи: те да дойдат на опечена баница и ръчинки да протегнат към нея, готовка готовничка, без никаквинко тяхно участие в изготвянето й. Все едно Левски, Ботев да са чакали освобождението на Майка България и тогава с наличие да я удостоят. Възпитаваме децата си в родолюбиво преклонение към борците ни за свобода и едновременно ги караме да вършат обратното на завещаното от них. Кога сме честни, едновременно в двата случая? Мигар?

СИФИЛИТИКЪТ...

(Продължение от стр. 16)

Даже Франция, която на времето дълбоко огорчи миролюбива Уилсън, вече ни изпревари и назова цял булевард на негово име, като върху плочата с неговия лик в началото на булеварда може да се прочете:

Приятел на Франция
Защитник на свободата
Апостол на мира

Тази паметна плоча е гарена от щата
Вирджиния

Все пак някои американци са разбрали и оценили великите идеи на Уилсън.

Идеята вече е подкрепена от различни университети, обществени и бизнес организации, но тя трябва да се превърне в **национална кауза и най-късно до 2024 година** (когато се навършват 100 години от смъртта на Уилсън) един достоен негов паметник трябва да заеме място си в признателна, благородна, оцеляла България...

У и л с ъ н предлага след войната спорните етнически проблеми да се решават чрез демократичен принцип на самоопределяне.

В интересната и полезна публикация на в. „Стандарт“ (поздравление за публикуването, може би за първи път у нас на „14-те точки“) дислексията се споменава, без коментар,

като заболяване на президента Уилсън.

Дислексията (от гръцки - „трудна дума“) е състояние, при което човек е затруднен да чете и да разбира прочетеното, има говорни смущения и се забавя в грамотността. Често бърка сходни в произнасянето или изписването думи: „о“ и „у“, „п“ и „т“, „б“ и „д“ и пр.

Дислексистите имат богато въображение, силна

интуиция, бърза мисъл, образно мислене...

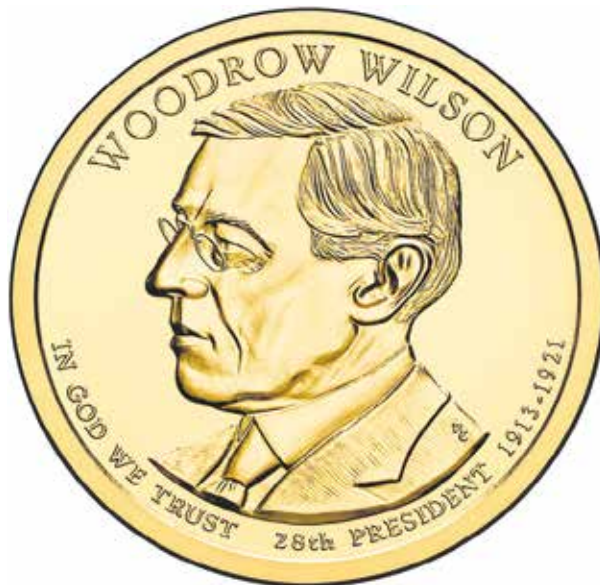
Някои определят дислексията като „болест на **гени**те“. Смята се, че около 20% от населението притежават някои от белезите на дислексията.

Обаче докато в Америка понякога избират дислексисти за **президенти**, в България тези **най-особени** хора биват **пенсионирани „по болест“ като инвалиди**.?!

Между известните дислексисти се нареждат в наше време имената на битълса Джон Ленън, актьора Том Круз, художника Анри Уорхол, предприемача Ричард Брансън, Том Джоунс, Куентин Тарантино, принц Чарлз, Агата Кристи...

Да припомним ли онази неостаряваща мисъл на Айнщайн (22 юни 1940 г.):

„На пръв поглед най-големият принос на Уилсън - „Обществото на народите“, като че ли се провали. Въпреки факта, че „Обществото“ беше осакатено от съвременниците му и отхвърлено от собствена му страна, аз не се съмнявам, че **делото на Уилсън един ден отново ще изплува на повърхността в по-ефективна форма**“.



Еднодоларова плакирана медна монета с лик на Удроу Уилсън 2013